

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Η υπότιτλος αναγνωστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μή συνοδευομένη υπό δικαιώματος κρίσεως είναι δραχμών πέντε δέν λαμβάνεται υπό δψιν.

Κ. Κιλούκιώ τη ν. Φιλαδέλφειαν. Εύδαρποτίνιεν πολύ κοι γρά τα καλα σας λόγια και γά τους σιγίχως που γράψατε για το «Μπουκέτο». Α τιν γη ν. Σας πολύνυαριστούμεν για τα τόσο θερμά λόγια σας. Το τραγουδάκι σας δηλώστηκε. Κοινό πολύ, μά πάρα πολύ. Διαβάστε «Ελλήνας πουτήρας. Μ. Μικελέτης ήταν ο ν. Αγίου. Δέν μαζί χορισμένοις αιτά. Πάνως σας εύλαρπτούμεν για την καλούπην σας Θ. Κα ο α δή μι αν, Έντανθά. Οι στοχοί σας δηλώστηκε. Πολύνυαριστής, χωρίς λόγο μάλιστα τραβηγμένη στη μη πεντατέφω!.. Τό γράψατε σας αντίθετος χαροπούμενον. Συνεπώς άφηστε την πούσι και γράψτε πρόσω. Κ. Μ. ή ν. ν. Θεσσαλονίκην. Τό πεζό διαγωνίδι σας μέ τὸν τίτλο «Αγάπη-Μίσος». Αφετά καλό και δημοπιεύεται έδον.

«Δγαπόσια κάθε όμορφο, μά τόρε τὸ μισθ. Τὸ μισθ γιατ' εἰνε φεύγικο, μί εἰνε φεύγικο γιατί δέν εἰνε παντοτενό.»

«Δγαπόσια τὰ ωμοφρία λουλούδια γιά τὴ δροσία τους, δύος δγαπόσια και σένα, μικρούλα μου, γιά τὴν ωμοφρία ψυχούλα σου, γιά τὸ δέρμα τῆς δγαπόσιας σου πολὺ μιθούσσεις.»

Τόρε μισθ τὰ λουλούδια ποὺ τόσο τ' δγαπόσια, γιατ' εἰνε φεύγικα. Τὸ δέρμα ποὺ σκορπίσουσαν καὶ ἡ ωμοφρία τους ηγαντοναριη, δύος μασκι και Σέντα μικρούλα μουν, ποὺ τόσο τ' δγαπόσια, γιατί η δγαπόσια σου ηγαντοναριη, πρόσθιμα ειρη, σάν τὸ φαγαρεγά λουλούδια ποὺ μαραθηναν.

«Δγαπόσια κάθε όμορφο δπως τώρα τὸ μισθ. Τὸ μισθ γιατ' εἰνε φεύγικο μί εἰνε φεύγικο γιατί δέν εἰνε παντοτενό, μικρέι με τὴν άγαπη σου.»

Σ' δγαπόσια τόσο, δσο τώρα σε μισθ, καὶ, σε μισθ τώρα τόσο, γιατί τόσο σ' άγαπη σου.»

Μας τὸ είχατε ξαναστείλει τὸ τραγουδί αὐτό. Τὸ ίδιο άγροβος; Χρός καμιά διόρθωση; Καὶ τις σάς άπαντήσαις, ἀν τὸ έλλαμβε και σάς άπαντήσαις; Γ. Σ τα οι-ν ό ν, Αλεξανδρόνιαν. Διαβύσατε, μαζί γράψετε, στη σε-λίδα αὐτή μί απάντηση μις στην δίδια «Αντιόπην» Τ. διά της δησοίς τὴν πληροφορούσαις στις άδυνατούσαις τῆς γράψουμε και τά της στιλίουμε τὸ τραγουδί πού μαζί ζητούσε, ἔνα τραγούδι γιά τὸν ποσκλήρων Ρωμαίον της. Κ' επειδή λεει είναι πονοψυχος και ιπάτης δσο παίονει καθίσταις και σκαρπούσαις έσεις τὸ τραγούδι μιθό γιά την δίδια «Αντιόπην» και τάς τὸ στείλετε. Άξιος ο μισθός σους, φίλα κιώνε. Ο Θεός θά σας τὸ άνταποδώση μια μέρη. Οι καλτοί τοι Αβραάμ σας άγνικον. Μά και χρός να υπάρξε δέν θά έδημοσιεύσεις δεν είνε ειπινές. Ίδου τ. χ. το α' τετράστικο:

Θρέμμα ίσως υπνου βρυσού δησον διαρρούμαν δέλι, δ Πα-γάδεισος και γι' αυτό άδυνα-τούσαις να δημοσιεύσουσε τὸ τραγούδι αυσ, τὸ δια λογαρια-σμον της λήμουνος «Αντιό-πης» γραφειν. Μά και χρός να υπάρξε δέν θά έδημοσι-εύσεις μαζί δεν είνε ειπινές. Ίδου τ. χ. το α' τετράστικο:

Θρέμμα ίσως υπνου βρυσού δησον διαρρούμαν δέλι, δ Πα-γάδεισος και γι' αυτό το πί-στεγα,

Κ' δλληρη θρμήνα γυρεψα κι' έδωτα στ' δρειρο έκεινο...

Τὸ δποίον... ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀμικνοῦμαι και εἰς τὴν χωρφήν κινάμωμαν! Μ' ἀλλονς λόγους, ἀγαπητή φίλε, δεγ γρα-φωνιταναί ετοι εινόδια τραγούδια, γιά έντα ισθητακινού νιτερέσα. Η δύνομοιδος «Αντιόπη—τὶ τραβάει κι' αυτή ή χριστιανή με τὶς φλα-ρίες μας» — ή δόμοιρος, λοιτόν. «Αντιόπη ηθελέν έντα τραγούδι φλογερό, με τὸ δποίο να φέρῃ ἀπότελεσμα, τὸ κορίτσι. Σεις τῆς τραγουδάσαις ένα «ηξεις ἀφίκεις» πού δέ κανει ούτε γιά έμπλαστρον. Τί νά τὸ κάμη αυτό; Τουφοι; Νά τὸ στελη στὸν «σπλάκον Ρω-μαίον» της; Αλλούμονον... «Οχι μόνον δέν θά τὸν συγκρινούσαι, άλλα μοις τὸ διάβαζε, δέν νόμιζε κανένας άλλος, πιο μιατός ποετας. Έμεις θα δημοσιεύσουμα δτ' άνα μαζί στειλούν τὸ δέλτηρο. Θα ο-νομασθή αὐτό. «Τὸ Τραγούδι της Αντιόπης». «Ἄς τὸ πάρη κατόπιν δεστονιναι και τὸ δημοσιεύσουμα κατολλήλως καί δεντος. Γένιοτο... Τα κα τι κι ό για ν. ν σ τ η ν, Αλεξανδρείας. Σας ειναρηστούμενης θερών. Διαβάσαμε τὴν έντυπη σερλάμπη πού μας πτειλατε και τοιβάσαμε τὰ μάτια μαζ. Ετοιχο-οιλλήθητε αντί στοὺς δρόμους της Αλεξανδρείας; Την έγραψαν: Ελληνες; Την έστοι-χειοθεστήραν ελλήνες τυπογράφοι; «Απορούμε και έστοιμεθε... Μάς παρακαλείτε να δημοσιεύσουμε τὴν θερλάμπη... Ονδεις θίγεται δι' αυτής άλ-λωστε—άλλα γιατί είνες χαρακτηριστική τῆς νεοελληνικῆς μιζένας και προσχόρτοτες. Ίδου την λοιτόν:

ΕΙΣ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΚΟΣΜΟΓΡΑΦ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΚΙΔΕΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ

ΕΜΑΝΝΟΥΗΛΑ ΜΙΕΝΑΚΗΣ

«Μεγάλη τενεια «Εστρεμένη ἀποκλησιακῶς τοῦ Δρ Φίλιπ Σο τῶν Αθηνᾶν, θά τὴν Ελληνική ἀποκιλά τῆς πόλεως μας Ε-μαννούηλ Μπενάκης δέξεις τοῦ τίτλου τοῦ μεγέλου ίθινοις εὐτρέ-γειους, τοῦ δποίου έδθοθ παρά τῆς «Ελληνικῆς Κτιρείστος». Η Κίδεια έγινε ἐκ τῶν Πέρσων τοῦ Κράτους μὲ τὴν παρονόμια τὸν δη-πουνγρὸν τὸν πρεσβύτορόν, οἱ επιτεραμένη έξι ζώντων ειλληνικῶν σοματατον, αἱ τιμαὶ τοῦ δποίου έδθοθραν τῶν μαθητῶν τοῦ στρα-τιωτικοῦ σχολείου η φρουρά τῆς έλληνικης δημοκρατίας μὲ τὰ έλληνικά στρατεύματα.»

Τὸ ποιημά σας Ο Εο-σφρόδος άκετα έπιτυχες και δημοσιεύεται έδο :

Πρός τὸ γαλάζιο ἀπειρο ση-γκάνων τὸ μερόδι Τὸ μάτι μου ἀθάματο τὸν ήλιο άπινγκετε. Σεις φλογερήν αάσα μου πού ζάν ανεμοάλη 'Η μάλασις μωγηγκέτε.

Σάν συφρέδος οηπόνομαι ζέας τὸν θεό θεόντο Μέσα στα πλήθη τῶν καλών. Ιμέλοντος θά χμιζώ Γιά νέκταρο θέλω θά δοικικό Ιτοῦ «Απειρον τον πότο Αργά το τὸν συφήκων.

Στὸ άστραφτερο τὸ διάβα μον Ιοί ήλιος θέλει οιβόνου Τοῦ Σύμπλαντος τὰ θέμελα συντρίμμα θά κυλίσω Ψηλά δπο τὸ στερβάνα τ' ά-στρεμα πλεύ ποτιλίσου Σιήν «Αθυοσ θά είλεω.

Φλόγης θειαφού δη τὰ δε-σχιούν τηθ θεό δημιουργία Στάχη θά πέση τοῦ Καλού Ιδ καθε δαδοφόρες θά σφιξω μέσ' ια τύχα μου ιην πανισθναμα 'Εγώ δ' Εωσφρόδος.

Θρ ο αι ιώ τη ν. Αμα-λαδά. Ποιλ οινον. Τίτοτε τὸ έξαιρετικὸν δηλαδή. Δια-βάστε έλληνας πεζογάρδους. Β α ι ή ν. Λ. Τζιτο-λιν. Το «Αγάπης Αντιό-πης» δηλ έπιτυχές. Πολύνυαριστης ποι δισκολα θά τις διάβαζε ένας άσθμα-τικός. Γ' αιτό οάς συμβο-λεύσουμε και οάς νδ διαβά-ζετε.

Τὸ γραμμόφωνον κατήνητο τὸ άγαπητό-τερον μέσον εκλαΐκευσας τῆς μονσικῆς

Χωρίς αυτὸν κανένα σπίτι δέν είνε τέλειο. «Ολοι, νέοι και γέροι, μαζεύονται γυρω του. Μ' αυτὸν η νεότης έχει στη διάδεσι της τέτη πιθημούμενες δρχητηρες τοῦ κόσμου, που παίζουν τοὺς τελευταίους χερούς της πορεϊκής. Χωρίς σ' αυτὸν οι γεροί γεράσουνται γεράσουνται τῶν νειάτων των, άκευονται τές δωριαίτερες καντάδες ποι τραγουδούσουν στές διλεκτεῖς των. Αλλά διά να άπολωσαι κανείς τὸ γρυ-μέρωνο πρεπει νά έχη ένα δργανον με τές τελευταίες τελειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφωνο ΣΤΑΡΡ τύπου ΣΤΑΡΡ έινε τὸ μοναδικὸν δργανον πού συγκεν-τρώνει τὰ χαρίσματα αυτά :

Μιά χαμηλή τιμή και καλλιτεχνική άξια.

Πώλησις με μηνιαίες δόσεις παρά τη:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά Αρσακείου 12 ΘΕΣΣΑΛΙΚΗ: Βενιζέλου 22x

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Φίλωνες 48 ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγη Φερραρίου 84